

at som Eftertryk ansees enhver lignende Gjengivelse af et originalt Værk, om end med andre Udtryk eller i anden Form, naar den skjønes at maatte sættes i Klasse med den ordrette eller ligestemme, saa antager jeg, at derved forstaaes en Gjengivelse, der har Lighed med Originalen; men ialfsald er Udtrykket neppe heldigt.

Det er jo vel bekendt i Literaturen, hvorledes det ene kan udspinde sig af det Andet, hvorledes Eventyr kunne omarbejdes til Noveller, Noveller til Comedier o. s. v.; altsaa er en Afbenyttelse af Andres Værker, naar den ikke just er en reep mechanisk Gjengivelse, ikke blot lovlig, men spiller endog afgjort Hovedrollen i al Literatur; man kan forfølge dette fra Bocaccio til Molière, fra Molière til Holberg, uden at Nogen nogensinde er falden paa at betragte det som Eftertryk. En anden Sag er det, naar Eftertryk søger Skalkessjul under Trykfeil eller Forkludringer eller, for at sigte til et bekendt Tilfælde, under Verballhorniseringen. Jeg troer altsaa, at Bestemmelsen i ethvert Fald trænger til en meget skarper og nøjagtigere Redaction. — Det er en meget lille Bemærkning, — men det gælder jo om dem alle — som jeg har at gøre til § 14, nemlig at de Ord: „holde i videnskabelige Diemed“ enten maae referere sig blot til det sidste Udtryk „Forelæsninger“ eller til dem alle tre, Prædikener, Taler og Forelæsninger. Uagtet der maaskee vel gives videnskabelige Prædikener, er det dog neppe Meningen, at de skulle betegnes som saadanne. Hvad Taler angaaer, da maa Bestemmelsen vel opfattes i sin Modsætning til § 15, hvorefter politiske Taler ere hjemfaldne til den meest uindskrænkede Offentlighed. Jeg troer, at Betegnelsen i § 15 maatte være tydeligere, og at man af § 14 reent kunde udelade det videnskabelige Diemed. Der gives mangfoldige Taler, som have Ret til den samme Beskyttelse, som de videnskabelige. Det gælder navnlig om de belletristiske, forsaavidt man vil holde sig til Modsætningen mellem belles lettres og science; de kunne ikke mere siges at tilhøre Gud og Hvermand end de videnskabelige, ved hvilke der mere er lagt an paa det reale Indhold, medens der ved andre Taler er lagt mere an paa Udtrykkets

formelle Fylde, f. Ex. ved Festsaler. Der er saaledes en berømt Samling af Taler af Tegner, der kunne betegnes som videnskabelige. Man har Udgaver af stenographerede franske Taler, der mere have en belletristisk end en videnskabelig Character. § 15 opstiller som Modsætning de Taler, der tilhøre Offentligheden, men Modsætningen træder egentlig ikke frem. Meningen er, at de i § 15 nævnte kan Enhver trykke; men der er Ingen, som har en udelukkende Ret dertil. Naar det imidlertid siges, at til Offentliggjørelse af Love o. s. v. kan en Forfatters udelukkende Ret ikke erhverves uden ved særlig Lov, saa er der ikke udtrykt, hvad der menes. Forfatterne af Love ere Regjeringen og Rigsdagen, Forfatterne af ministerielle og Øvrighedsresolutioner er det vedkommende Ministerium eller Øvrigheden; men det er aabendart ikke deres Forlagsret, der er Tale om, men om den Forlagsret, Nogen kan have erhvervet ved at udgive et af de nævnte Arbejder. Ingen vil vel imidlertid kalde Schou eller Ussing Forfattere af de af dem udgivne Lovsamlinger. Det kan jo let rettes derhen, at Ingen kan erhverve udelukkende Ret til Udgivelsen af Love osv., uden ved særlig Lov. — § 18, der taler om Retten til at opføre gamle trykte Skuespil, minder maaskee mere end ønskeligt om en aldeles concret kjøbenhavnsk Dvæstion, hvori et af Ministerierne vel endog kan have en speciel Interesse, for ikke at tale i Gaader, — Spørgsmaalet om Retten til at opføre holbergste Skuespil. Jeg skal derved kun gjøre opmærksom paa, at Paragraphen, som den staaer, siger Noget, der ikke bør staae i nogen Lov. Der staaer nemlig: at dersom Nogen har erhvervet udelukkende Ret til at opføre et Skuespil, saa tør det ikke opføres paa samme Sted. Har han en saadan udelukkende Ret, saa kan man virkelig ikke give Andre paa andre Steder Lov til at opføre det; men Sagen er her, ligesom før ved et andet Punkt, jeg har omtalt: udelukkende Ret troer jeg ikke man bør indrømme enten nogen Forlægger eller noget Theater, medmindre der kan paavises en virkelig Hjemmel til ikke blot at opføre, men ogsaa til udelukkende at opføre saadanne Stykker. Det er altsaa ogsaa her Beviisbyrden,